

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Til hr. Albrechtsen kan jeg sige, at de holdninger, den danske repræsentant i Doogekomiteen har givet udtryk for, er i pinlig overensstemmelse med dansk markedspolitik. Klarere kan hr. Albrechtsens spørgsmål næppe besvares.

Videre kan jeg sige til hr. Albrechtsen, at markedsudvalget hurtigst muligt vil få rapporten fra Doogekomiteen, så hr. Albrechtsen selv kan læse de pågældende afsnit og derfor ikke behøver at gøre alvor af sin trussel om at ulejlige os begge på onsdag.

Jeg synes nok, at hr. Gade er ved at komme lidt langt ud. Hvis Danmark skulle deltage i en konference med de andre medlemmer af de ti og diskutere nogle ting uden på forhånd at binde sig til, hvad en sådan diskussion skal føre til – dér er jeg helt enig med hr. Ivar Nørgaard, selvfølgelig skal man ikke binde sig til det på forhånd – så skal vi da ikke komme og bede om mandat til det. Ja men hvad er det næste? Vil hr. Gade have, at jeg skal bede om mandat til at spise frokost sammen med mine kolleger i Bruxelles og diskutere dit og dat? Når jeg møder min hollandske kollega i elevatoren og han siger: du, kan vi ikke lige snakke om det? – skal jeg så sige: nej, det går ikke, jeg har ikke mandat fra markedsudvalget til at møde dig her i elevatoren? Ja men hvor er vi efterhånden henne? Skal vi nu ikke være lidt alvorlige. Selvfølgelig skal Danmark kunne diskutere de ting på uforbindende vis med andre lande. Slap nu lidt af.

(Kort bemærkning).

Albrechtsen (VS):

Jeg må sige, at ministerens sidste svar viser lysende klart, hvad det er, der grundlæggende er galt med beslutningsprocessen i disse sager.

Vi stiller et konkret spørgsmål, der baserer sig på offentligt fremlagt materiale, som ministeren ikke konkret har dementeret ordlyden af. Vi spørger for præcist at få klarlagt, hvad der er grundlaget for dette, og så får vi at vide af ministeren, at det er i fuld overensstemmelse med, hvad der tidligere er besluttet, dagsordensforslag, og jeg ved ikke hvad. Det er altså den måde, det behandles på. Man henviser til, at grundlaget er i orden, men detaljerne vil man ikke bekymre offent-

ligheden med. Dem klarer ministeren, dem skal ministeren sandelig ikke stå her og reddegøre for. Vi kan bare berolige os med, at det hele er i orden, på trods af at alt, hvad der foreligger i det offentligt tilgængelige materiale, viser os, at det overhovedet ikke er i orden. Det er det, vi med dette beslutningsforslag forsøger at få lavet om på.

Så siger ministeren, at vi får materialet så hurtigt som muligt. Jeg ved ikke, om det bliver inden på onsdag, og jeg ved heller ikke, om det er tilstrækkeligt, for jeg kan ikke bare tage ministerens ord for, at det hele er i orden. Derfor bliver jeg nok nødt til at gøre alvor af min trussel, det gør jeg faktisk, for jeg må have de svar, inden ministeren rejser til topmøde. Det er tvingende nødvendigt. Jeg kan ikke se, at der i ministerens tilkendegivelser lå nogen som helst garanti for, at jeg på anden vis ville kunne få et svar end ved at rejse det i spørgetiden på onsdag. Jeg må derfor konkludere, at vi bliver nødt til at gøre det på den måde, men det er ministerens fejl, det er ikke min.

(Kort bemærkning).

Gade (SF):

Jeg vil sige til udenrigsministeren, at det er den slags bemærkninger, der gør, at man ikke er så tryk ved, hvor ansvaret ligger for denne politik, nemlig når man skal høre på latterliggørelse af et alvorligt problem om, hvornår en ministerkonference skal indkaldes. For SF er det afgørende – det har jeg lagt vægt på i denne debat – at folketinget tager en omfattende drøftelse, inden vi siger ja eller nej til en regeringskonference.

Derfor vil jeg spørge udenrigsministeren, om jeg skal tolke svaret vedrørende elevatoren på den måde, at regeringen agter at bede om mandat til at gå med til en regeringskonference før det tidspunkt, vi tidligere har fået at vide, nemlig at regeringskonferencen i givet fald skulle indkaldes efter Milanomødet. Det er den tidsplan, vi tidligere er blevet informeret om. Er regeringen indstillet på at gå med til en anden tidsplan? Det vil jeg spørge om her, og jeg håber, at vi kan få klarhed. Hvis det først er på næste torsdag, vi får det at vide, og topmødet er på fredag, så må vi – i hvert fald, hvis vi skal have den store debat her i salen forinden, hvilket vi lægger vægt